

Fattighjælpen, og paa dem, for hvis Vedkommende Fattighjælpen er eftergivet. Den Fattighjælp, som er eftergivet, eller som den, der har modtaget den, har betalt tilbage, eksisterer i Virkeligheden ikke, og jeg synes ikke, at man med nogen Konsekvens kan gaa videre for Fattighjælpsens Vedkommende, end at man siger, at for saa vidt den er betalt tilbage eller eftergivet, saa eksisterer den ikke mere. Der er jo ellers intet Forhold i Livet, hvor Fattighjælp paa disse Vilkaar faar Virkning som Fattighjælp. Men navnlig forekommer det mig i højeste Grad utroligt, at Forslagsstillerne paa en Gang ville fordrø 10 Aar for Fattigunderstøttelsens Vedkommende og somtidia gaa ind paa, at den, der har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal kunne faa Understøttelse, naaet den er begaaet i de sidste 10 Aar. (Afbrudelse) Ja, og saa Underfølgelsen, som er noget helt splinternyt. For blot at tage denne ene Kendsgerning, saa er der jo intet i Vejen for, at vedkommende kan for fem Aar siden være kommen ud af Tugthuset og have faaet Vresoprejsning og saa dog komme ind under dette Lovforslag. Jeg har ikke i og for sig noget imod dette. Jeg finder ikke Bestemmelsen urimelig, jeg kan endog gaa videre, hvad der jo fremgaar af det Lovforslag, hvoraf jeg er Medforslagsstiller, men jeg finder det topmaalt urimeligt, at man fra Tugthuset kan gaa ind under dette Lovforslag, medens den fattige Mand, som ingen anden Forbrudelse har begaaet end den, at han er fattig, skal være udelukket deraf. Men saaledes er det. Vi komme til en saadan Urimelighed som den, at den, der har modtaget Fattigunderstøttelse eller gjort sig skyldig i Væsgængeri og Betleri, bliver stillet værre, bliver betragtet som en Person, man maa se paa med langt mere umilde Øjne, end den, der har bedraaget eller stjaalet i den samme Tid. Det er en Maade at behandle Fattigdom paa, som sikkert er enestaaende, og som vi ikke have kendt før under vore Forhandlinger. Som sagt, det er det, der faar nogen Betydning, men navnlig faar det sin aldeles afsærende Betydning, saaledes som Forslaget er redigeret, at det skal angaa alle Mennesker over 60 Aar, som nu leve, og som efter deres 60de Aar have modtaget Fattigunderstøttelse. Det forekommer mig at være en totalt umulig Bestemmelse og en Ubillighed i allerhøjeste Grad. Hvad de ærede Forslagsstillere have sattet til ved Bestemmelsen om 10 Aars fast Ophold her i Landet, ved jeg ikke, og jeg hørte det heller ikke af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. At det skal udelukke en Mand fra at komme ind

under Loven, at han i en kort Tid, i Løbet af de sidste 10 Aar har været udenlands, synes mig at være underligt. Altsaa en Mand, som en Maanedstid har arbejdet i Hamburg, eller som har været et halvt Aar i Sverige i Løbet af de sidste 10 Aar, skal ikke kunne komme ind under dette Lovforslag? Hvorfor, ved jeg ikke. Stor Betydning faar dette ikke. Det vil hverken forøge eller formindste Antallet i nogen kendelig Grad, undtagen maaste for en Klasse af Medborgeres Vedkommende, nemlig for Sømændene. Hvorfor maa Sømændene ikke komme ind under dette Lovforslag? Det veed jeg ikke. — Den Betingelse, som dernæst opstilles under b om vedkommendes uordentlige og ødsle Levned finder jeg meget betænelig. Det vil give Anledning til et Polititilsyn og til Anvendelsen af en moralsk Maalestok, som jeg tror, det er meget uheldigt at give saaledes Stømsmæssig i Autoriteternes Hænder. Hvad er i Grunden et ødselt Levned? Hvad er det, naar vedkommende ikke har været anderledes uordentlig og ødsel, end at han i de sidste 10 Aar har holdt sig udenfor Fattigvæsenet? Er det ikke en tilstrækkelig Garanti for, at den vedkommende har ført et ordentligt Levned? Hvad man vil vinde ved denne Bestemmelse ved Siden af Bestemmelsen om de sidste 10 Aars Fattigunderstøttelse, veed jeg ikke. Det er en Bestemmelse, som kan misbruges ganske eftertrykkelig i Formeraals Tjeneste, som jeg ikke behøver nærmere at drøfte. Hvad der staar i Forslagets § 3 er, antager jeg, taget med for at give Loven et skyldigere Udseende. I og for synes det mig en ret mærkelig Bestemmelse at forlange, at disse Folk skulle gøre skriftlig Anmeldelse. Det forekommer mig, at det var mer end tilstrækkeligt, at man lod dem melde sig mundtlig hos Sogneraadet eller vedkommende Magistratsperson, og ikke forlangte, at de skulde skrive Blanketter og Erklæringer og den Slags Ting, som Fattigfolk ville være meget vanskelig stillede overfor. Og navnlig er det et underligt Forlangende, at de skulle staffe to med Forholdene nøje kendte Personer, hvis Troværdighed bevidnes af Øvrigheden, thi vi have jo her med en Samsundsklasse at gøre, for hvem det ikke er saa let at finde troværdige Vidner, som Øvrigheden kender. Det kan man altsaa rolig spare sig og nøjes med § 4, idet det jo dog til syvende og sidst bliver Kommunalbestyrelsen, der har Afgørelsen. Men i § 4 staar der, saaledes som den ærede Taler, der før mig havde Ordet, meget rigtig fremhævede, at denne Understøttelse i et og alt er ganske den